

Det är väl ingen överraskning att även de s.k. fria konsterna är slavar under trender och moden. Vissa perioder står somliga uttryck och tekniker högt i kurs medan ett decennium senare så är det ingen som bryr sig.

Konst på papper är i våra dagar lite ringaktat. Svartvitt står inte heller så högt i kurs. Det lågmälda tilltalet i svartvit teckning, på små format i passepartout, är inte direkt någon kioskvältare i dagens konstliv. En marknadsplats präglad av massmediala basunstötter, gränsöverskridande nätverksbyggen och institutionaliserade överenskommelser.

En som trots detta framhåller med det svartvita i små format och som dessutom vågar vara djupt personlig är Ragnhild Ahlén som fram till den elfte juni visar sina tuschteckningar och litografier i övre hallen på Konsten Hus. Det är bilder från 1995 fram till idag. Hon kallar de daterade bilderna för ”Dagboksblad” och de hänger i tidsföljd. Det är ett väl funnet namn på ett slags tillståndsbilder som skapats, sällan på en dag utan oftast, över en räkka dagar. De klärobskyra motiven uppstår ur själva arbetet. Korta svarta streck med ritstiftet läggs intill varandra som stygn i ett broderi och ytor uppstår. Där stygnen tättnar uppstår konkavitet och djup i bilden medan där de glesnar uppstår konvexitet. Ur detta växer figurationer, delvis starkt belysta, som kastar skuggor omkring sig i ett vackert vemodigt skymningsland. Det är bilder med stark poetisk laddning, där bärkraften är som störst där viljan till avbildning är som mest tyglad. När tydligheten, bildidén, tar kommandot, det gör den ibland, förlorar farkosterna en del av sin flygförmåga. Det är henne förlåtet, för alla våra dagböcker innehåller sådana partier. Man kan med tanke på detta citera poeten Michaux som säger ”viljan är konsten (läs poesins) död”.

Ahléns dagboksblad återspeglar även i detta avseende en tidskrönika som har med det egna bildspråkets utveckling att göra. Med dagsformen och med tålamodet. Det finns något meditativt i Ahléns metodik som tilltalar, ett förutsättningslöst uppgående i något annat. En kontakt med den utforskade ocean vi alla bär inom oss och som vi dessutom i någon mån delar med varandra. ”Det som är botten i mig är också botten i andra” säger poeten Gunnar Ekelöf.

Ahléns bilder är ju inte direkt trendmässiga men det gör dem på intet sätt mindre sanna det är väl snarare tvärtom. Samtiden går ju så småningom över men livet måste levas ändå och formuleras. Om konstens intentioner är kommunikation, så måste den ske utifrån ett gemensamt språkbruk, vilket till en stor del utgörs av en tradition. Det är från den startbanan poesin lyfter.

Bertil Sundstedt